

Pacific Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY.

Dedicated October 14th 1894.

No. 23

Parkland, Wash. 11. Juni. 1895.

5te Aarg.

Overledes forhenbærende Bed- ninger prædike.

I disse Dage er det ikke blot Mis-
sionærene, der prædike for Bedninger-
ne, men ogsaa Mænd, der selv have
været Bedninger, men ere bleve om-
vendte til den Herre Kristus, hjælpe til
med at forkynde Ordet for deres Brødre
efter Nødet. Saadanne indfødte Med-
hjælper have i mange Henseender meget
lettere ved at forkynde deres Landsmænd
ind paa Livet, dels fordi de prædike i
deres eget Modersmaal, dels fordi de
noie kjender Høi- aandelige For-
stillinger og dets hele Antemaade,
medens Missionæren som Udland-
ing først maa forkynde det frem-
mede, prog og meget Andet. Vi ville
nu høre en saadann Prædikant, en
Kærlig, hvorefter han prædiker for
sit eget Folk, og jeg tænker, at om end
Læsere ikke hører til Kinesernes Race,
vil Blyndesbyrde dogvæge allegevel
gaa ham til Hjerte.

En Kinesisk Prædiken.

I en lille kinesisk Dorbebo, hvor alle
slags Folk strømme sammen, staar der
omtrent paa det mest befærdede Trøg
midt imellem Bygninger og Hejoder et
lille Hus, hvis Indskrift over Døren
giver til kjende for Enhver, at der
her er et Kofale, hvor der bliver prædi-
ket. Og se, der staar netop i Dieblittet
en kinesisk Evangelist tillige med en
Missionær foran Indgangen til Huset
og indbyder de Forbigaaende til at høre
den gode "Lære." Lidt efter lidt har
der ogsaa omkring ham forsamlet sig
en lare Menneſker, som ville lade sig
belære af ham. Under sin Tale betjener
han sig, ligesom i sin Tid vor Frelser,
af en for Folket forstaaelig Signelse,
for derved at vise dem hen til den leben-
de Gud, hvem de endnu staa saa fjærnt.
Lader os et Dieblit latte til hans Ord!
"Der var en Mand" — saaledes for-
tæller han — "han var af lægten
Wong, d. e. "Forsert" og hans Na-
avn var "Fische d. e. "at forstaa at
taale". Denne Dr. "Forsert-at-forstaa-
at-taale" begav sig en Gang paa den
Dag, da der fejredes Maarsfest, til sin
Egigefader for at gjøre ham sin Op-
vartning. Denne tog imod ham med
den største Gæstfrihed, indrammede
ham i smukke Værelse og bevaertede
ham paa det Bedste. Egigefænnen
føjte sig saa vel tilpas ved Besøget, at
han blev næsten en hel Maanedag og gjorde
sig rigtig til gode. Gadelig mente han
dog, at det kunde være paa tide at tage
Hjstet. Forsjæves, bad den venlige
Gæst, ham om at blive lidt længere —
net, saavde Wong afstod.
Da Aftens Tine var kommen, be-
gav Dr. "Forsert-at-forstaa-at-taale" sig
hastigt ud i Kjøkkenet. Hvad havde

han vel der at gjøre? Jo, han taftede
sig ned paa Kne foran Aldstedet
og flammede: "Kjære Fader Aldsted,
jeg talter dig, thi uden dig vilde min
vigerfader aldrig have kunnet sætte
saadan sin Nad paa Bordet for mig!"

Derpaa bøjede han sig dybt for Wan-
den og sagde: "Allet være du,
Bedstefader Wandspan! Havde du ikke
været, saa havde jeg ikke daglig kunnet
vedertøge mig med et forfriskende Vad."

Med en lille mindre dyb Bøining
vendte han sig nu til Kisten, som
stod i Kjøkkenet, og udbrød: "O gav-
milde Kiste, jeg talter dig, thi betop-
pen og Bindene til at vise Mis med
gjenste du."

Derpaa begav han sig tilbage til
Episken. Hans Egigefader tænkte,
at nu vilde han da vel sige ham Tal,
som rimeligt kunde være. Nei, vid-
feilet! Medens alle Tilstedeværende
forundrede saa paa ham, taftede han
sig ned foran pisebordet og sagde:
"O ærværdige Onkel Bord! at, tu-
fund i al, fordi du daglig saa taalmodig
har baaret alle de kofelige Retter, som
man satte for mig. Og saa dig hilser
jeg, du gode gamle ante Vænt, som
væde mig et saa behageligt æde under
det rigelige Maaltid!"

Derpaa saa han op til Loftet, faldt
atter paa sine Kne og udbrød: "Dre-
bare faderlige ag, dig talter jeg af
Hjertet, fordi du har beſtuttet mig med
Regn og Dug!"

Efter alle disse trættende Knebø-
ninger greb Wong sin Regnskjærm og
forlod Huset, idet han i forbigaaende
ogsaa endnu afslagde Tal til Dør-
aanden og bevidnede Huset's "Fris-
aanden sin Gæstfrihed. Men til sin gode,
færlige vigerfader havde han ikke et
eneste Takkens Ord; han gik endog uden
at sige ham Farvel.

Ah, mine Brødre, hvad mene I om
dette Menneſke? Var vor Wong ikke
en utatueelig - labring, at han i le-
det for at sætte sin gode vigerfader,
hvis taftede de døde Gjenstande i dennes
Hus? Og dog har han mange Brødre,
som bare sig adpaa selv samme Maade,
Ja I alle, som ridne, tilbede Afguderne
og Fortædrene og vise Aldhedguden,
Døraanden, Himmelen og Jæd guddom-
melig Være, i ledet for at tilbede den
store Gud, hvem I styldes eders Liv og
Alverelſe, hvem alt tilhæver, og som
har skabt alt. I ere netop saadanne
"Forserte-at-forstaa-at-taale". Dril-
ter du af Bættens, saa kom Kilden ihu!
Iger vor kinesiske Dødsprog. Derfor
ere vi ogsaa stundige at talte Himmelen
og Jordens Gud og alle, længere høie
og for de døde Afguder, thi han er den,
at hvem al Faderlighed talbes, i Him-
melen og paa Jorden."

lære meget deraf, saa vist som vi ofte
bøte os kun altfor dybt for Rindom-
mens, Fornøiſens, Begjærlighedens,
Urenhedens, Hoffærdighedens og For-
føngelighedens Gud og tjene ham alene.
Derfor gjenlæder det ogsaa for os: "Om-
vender eder fra Afguderne til den leven-
de Gud!"

„Det er en altfor let Bei.“

Gud har gjort Frelsens Bei meget
simpel. For enhver, der ydmygt an-
raaber om Barmhertighed, er det ikke
svært at komme ind paa Livets Bei.
For en bekymret, stibbetynget Sjæl,
som længe efter Fred, ligger denne
Fred lige ved Haanden. Der fordes
ei noget anstrængende Arbeide, ingen
smertefuld Opofrelse. Det evige Liv
er en Kjærligheds Gave, som frit til-
bydes Menneſket. "Syndens Løn er
Døden, men Guds Naadegave er ei
evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre."

Om du derfor blot har den tomme
Haand, saa kan Betsignelsen strax blive
din. Troen er denne Haand, som
modtager den ved Kristi Død og For-
tjeneste frit tilbødte Gave.

Men just denne frie Adgang til Frel-
sen viser sig ofte at være en Anstødssten.
Menneſket onſter at gjøre eller at føle
noget for at fortjene Frelsen. Det
gjør ikke, hiel imellem, hvad Menneſket
skal gjøre for at blive frelst, og
hvad det bør gjøre, efter at det er
bleven frelst. Det kan ikke indse,
at det for at faa Forladelse og blive
antaget som Barn blot behøver at mod-
tage Frelsen, uden Betaling, for intet,
og at det, først efter at det er bleven
retfærdiggjort og frelst, bør glæde sig i
Kristus, sin Frelser, og vise sin Tak-
nemmelighed imod ham ved at ofre
helt sit Liv i hans Tjeneste.

Jeg tror, at mange atdbilde sig, at
de maa gjøre meget, for deres Synder
kunde forlades dem. De gjøre store
Anstrængelser og lomme altid altfor,
men de saftætte desmaget deres Be-
strævelſer for at opnaa den Grad af
Hellighed, som de have foresat sig, eller
med andre Ord for at erhverve sin Frel-
se ved egen Fortjeneste. De vente
maasse paa dybere Følelser og derfor
de ikke synes at have nogle saadanne,
kunne de ikke tro, at Gud er villig til
at forlade dem.

Det er en altfor let Bei, siger du.
Hvil paa, min Ven, at Kristus gjorde
det svære Arbeide, som forredes til din
Frelse. Det var i andhed et svært
Arbeide for Kristus at leve og dø for at
slaffe dig Frelse. De har af Møie og
Forsagelse, som han tilbragte i Naga-
reth, de tre Aar, da han jag taalmodigt
faaltte Hædernes Modstæder, hans Livs
lidte Tiner, saa fulde af Dødsangst
og Bivæere; Foragt og Forladthed, og

tilstødt Korsets bitre Død — det var det
svære Arbeide, han udførte for at slaffe
dig Liv. Han tilveiebragte en fuld og
hel Forsoning for Synden. Han be-
talte hele Skylden; Han udstod den
Køvs straf, som du og jeg har brudt;
og saa aabnede han Livets Port paa
vid Gab for alle, som vilde gaa ind
igennem den.

Og nu, da han har fuldført det
svære Arbeide, hvad fordrer han saa af
dig? Ganske simpelt, at du ved den
Helligaands Naade ydmygt ertjender
disse Synder og villigt modtager hans
Naade og Kjærlighed.

Jeg ved, at din Synd er meget stor,
ja langt større end du selv ved, og at
den fortjener evig Fordømmelse. Men
naar du fortrøster dig til Jesus og tror,
at kaffen for dine Synder saa paa
ham, saa tilregnes de dig ikke længere;
de bleve en Gang skrevne paa hans
Regning, derfor erholder du strax Fred
med Gud ved Blodet paa hans Kors.
Min Ven, opgiv din egen Bei og staa
ind paa Guds. Kom til din Frelser
og fortrøst dig til ham. Iol uden
vial paa hans Gjerning og Løfter.
I ro paa den Herre Jesus, saa bliver
du frelst."

Men fordes der da ikke noget svært
Arbeide af en Kristen? Jo det gjøres
der i andhed. Der er Kampen at
tjæmpe, og Frelſer at overvinde.
Vi maa uafbrudt stride mod Djævelen?
Verden og vor eget Nød. Vi maa
hver Dag tage Korset op og forſage os
selv, som Kristus har lært os. Ved
den Helligaands Kraft maa vi være
villige til at taale Haan og Foragt,
Spot, Forsølgelse, ja selv Døden, hel-
lere end at banære Kristus eller skammes
ved ham.

Men huff vel paa: alt dette gjør vi ikke
for at erhverve Syndernes Forladelse,
men det er et Bevis paa vor Tro
og Kjærlighed. Det er kun dem, der
have faaet Forladelse og ere blevene
frelste, der kunne stride roens gode
Irid.

Læg Mærke til en ting endnu. Alt
det Arbeide, du har at udføre, bliver
forholdsvis lettere, jo mere du stoler
paa Frelsens Naade. Hvis Naadens
skal være dit Livs alting, og du har
ved din Ide har du intet at frygte.
Han vil troſte dig, naar Verden for-
ter dig. Han vil oplyſe dig, naar
Verden er tung og mørk. Han vil
ro paa hans Kjærlighed og hans
Magt til at hjælpe! Iet paa hans
Løfter, thi de ere idel, rofasthed. ro,
at han altid er nær ved Haanden for
at staa dig bi i Fjælskens Lund.
ro, at han ser dit mindste Døds, dit
mindste Fordog paa at være ham til Bes-
hag, og at han med Glæde modtager
det af dig. Derfor du altid saaledes
stoler paa ham, og ser op til ham, da
skal du have Fred. At hime ham skal
vise sig at være fuldkommen Frelſed.
Du skal lomme til at erfare andheden
af hans Ord: "Iager paa Eder mit
Nag og lærer af mig, thi jeg er fækt-
modig og ydmyg af Hjerte, og I skulle
finde Gode for Eder" jale, thi mit
Nag er gøenligt og mit Byrde er let."

AM.

Det kommer nok.

I No. 23 af *Methodisternes Blad* „*Bidnesbyrdet*“ læses følgende:

„For en Tid tilbage indeholdt „*Bidnesbyrdet*“, den norske Synodes Organ paa Vestkysten, et Argreb paa Methodisternes Missionsvirksomhed og fortalte, at vor Kirke gav \$23 500 til norsk Virksomhed men kun \$10 770 til Missionen i Kina. Vi oplyste da, at den gode „*Herold*“ var feiltagen heri og viste, at Methodistkirken iaaar givte \$138 470 til Missionsvirksomhed blandt Kineserne i stedet for \$10 770 samt sluttede vore Bemærkninger med følgende Ord:

„Vi haabe at Bladet, i trods for sin tilsyneladende Partisid, vil have tilstrækkelig Agtelse for Sandhed og Ret til at erkjende sin Feil og rette paa den. Det skulde ogsaa være interessant at vide, hvad den lutheriske Kirke gjør for Missionsagen blandt Kineserne, og „*Herold*“ vil maaske godhedsfuldt give lidt Oplysning derom.“

To Maanedere ere nu henrundne siden vi stillede ovenstaaende Opfordring til „*Bidnesbyrdet*“, men den har endnu ikke gjort nogen Retteelse. Vi fristes derfor til at mistænke den for, at den enten vidste bedre, da den skrev sin Epistel, eller ogsaa, at den er aldeles blottet for Vesselselse og Retfærdighed. At den helst vil fortie, hvad den lutheriske Kirke gjør for Missionen blandt Kineserne sammenlignet med den Virksomhed, som Methodistkirken udfolder paa dette Omraade, kan vel ingen fortænke den i, men man burde dog idetmindste vente, at et Blad, som altid puffer paa „ren Lære“ og rene Sakramenter“, vilde have saamegen Kristenheds, at det ikke vilde bagtale og belyse sin Næste, men erkjende Sandheden, selv om det skulde synes lidt hidsigende.“ Saalangt „*Bidnesbyrdet*“.

Hvad „*Bidnesbyrdet*“ her sigter til, er en Indsendelse, som stod at læse i „*Herold*“ engang for en tre Maanedere siden. Den havde til Overskrift „*Methodisternes Sønderjærelsesarbejde*.“ Det var godt, om Aseren kunde finde frem den Artikel for Sammenligningens Skyld.

Grunden til, at vi ikke før har svaret paa „*Bidnesbyrdets*“ første Henvendelse, er den, at vi tænkte, vor Indsender vilde selv svare derpaa, men da han formodentlig ikke har havt Anledning til at læse „*Bidnesbyrdets*“ Artikel, saa er han vel endnu ubekjendt med dens Indhold. Desuden syntes vi, at Sagen var af mindre Betydning, da „*Bidnesbyrdet*“ havde i Tausch forbigaaet det, som aabenbart var Hovedsagen for Indsenderen, og derimod sættet sig ved Noget, som for ham var mindre væsentligt.

Med Hensyn til hine Summer, som Methodisterne har bevilget til Missionen blandt Kineserne, er vi villige til at tro „*Bidnesbyrdet*“ paa dets Ord. Det maa jo bedst vide, hvad dets eget Samfund gjør i saadanne Sager. Men saa bør „*B.*“ ogsaa være villig til at tro, at vor Indsender har skrevet saaledes, fordi han mente, at det forholdt sig saa, og ikke for at sige falsk *Bidnesbyrd* mod „*Bidnesbyrdet*“; thi hvortil skulde det gaa? Bønnen vil snart blive aabenbaret, og da vilde det blive til Glæde baade for Indsenderen og den Sag, han arbejder for. Han

var naturligvis fundet disse Ting i et Blad, som han mente, var paalideligt og derfor troet paa dets Ord, som vi nu gjør med „*Bidnesbyrdet*“.

Vi agter ikke at give statistiske Oplysninger om, hvad den lutheriske Kirke har gjort for Kineserne eller andre hedenske Folkslag. I det Stykke har Lutheranerne Intet at rose sig af, men har meget mere den største Grund til at smilke af sig i Støvet, ikke for Methodisterne, men for den levende Gud, som har sagt: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabninger.“ Den lutheriske Kirke har gjort, hvad den kunde, for Missionen, og det Samme er Tilfældet med Methodistkirken. I midlertid driver ogsaa den luth. Kirke Mission paa mange Steder og har gjort det i lange Tider. Den var, om vi ikke tager feil, den første til at begynde denne herlige Gjerning blandt Hedningerne; og om end megen Skjæbnelighed har hestet ved Gjerningen, saa kunne vi være forvisse om, at det ufortræffelige Guds Ord, som ved den er bleven forkyndt, ikke er vandt tomt tilbage. De birkelige, sande Frugter for Guds Rige talles og veies her i Tiden alene af den alvidende Gud, som i Evigheden vil aabenbare dem. —

Der er en Ting ved Methodisternes Virksomhed, som vi bør glæde os over og talke Gud for, og det er, at de overalt, hvor de arbejder, stræber at udbrede Bibelen. Derved levere de sig selv ubevidst, den eneste rette Modgift mod de falske Lærdomme, som de desværre forkynde. Paa denne Maade blive Methodisterne Redskaber i Guds Haand til mangfoldige Sjæles Frelse, trods de falske Lærdomme, som de hylde. Falsk Lære fører aldrig til Guds Rige, men altid bort derfra, medens ren Lære, i hvilket Samfund den end findes, altid viser den rette og aldrig den urette Vej til Salighed.

Men lad os komme til det, som er Hovedsagen for hin Indsender. Ser man nu hans Artikel eiter i Spømmen, saa finder man, at han ikke klager over, at Methodisterne gjør saa lidt for Kina, men over, at de gjør saa meget for Norge og Danmark, og ligeledes over, at de arbejder saa ivrigt for at gjøre Proselyter i vore luth. rste Menigheder og Birkedistrikter her i Landet; og dertil har han desværre altfor stor Ret. Det er ikke nok, at Methodisterne hylder og forkynder falske Lærdomme i flere Stykker og spottende kalder Missionernes Tale om „ren Lære“ og rene Sakramenter „et afdanket Festskaal“, men de synes at være besjælede af et Hovmod, som gjør, at de mener, Ingen er en Kristne, medmindre de har gjort ham dertil; de handler idetmindste, som om dette var deres oplyste Mening. Naar de paa et Sted har faaet sig en Menighed, saa lader de sig ikke nøie med at søde og bevare disse faar eller med at opføre og vinde for sig andre, som gaa forvilde omkring, men er der en ordnet Menighed i Nærheden, især hvis det er en luthersk Menighed, saa har det gjen-tagende vist sig, at de gjør, hvad de kan, for at drage Medlemmer bort fra denne. De har ikke mere Agtelse for andre Menigheders og Presters Retigheder end Røverer har for den Reisendes Eiendomsret til de Penge, han bærer.

Eller — kan man sige dette ikke er sandt?

— Hvad gjorde de ved Genesee, Joahs for endel Aar tilbage? Nogle Oplysninger herom kunde maaske være til Nytte.

Paa Veien fra Genesee til Worcester for man begynder Ophioginaren til den saakaldte „*Paradise Hill*“, her man en liden vatter Methodistkirke med Prestegaard ved Siden af. Der var — og er vel endnu — en liden Methodistmenighed; Stedet kaldes Blaine. Nu for — saavidt vi huffer — har der liden skulde Methodisterne holde en Campmeeting her og opstod da sine Telle ikke hje me i Nærheden af Kirken, men længere ned i Dalen, hvor de nærmeste Familier af „*Bor Frelses Mængde*“ boede. Det gik, som man kunde vente. Nysgjerrigheden drev flere Skarer af de to lutherske Menigheder derhen. Der var nok mange flere Lutheranere end Methodistere ved Møderne, ikke saa saa af disse Lutheranere bleve mere eller mindre stærkt paavirkede af, hvad de hørte og saa, og nogle traadte ud af sin Menighed og slattede sig til Methodisterne; tæst gik det nok udover Augustinamenigheden, men Synodemeningen fik ogsaa joie derfor. Mødet var en Succes; „mange Sjæle bleve frelst“, og Methodisterne glædede sig. Saa var det et eller to Aar senere, da fandt paa at holde Campmeeting i samme Kreds. Paa den Tid holdt Synodemeningen sine Gudstjenester i et Skolehus nær Prestegaarden, da dens gamle Kirke var nedreven og den nye endnu ikke færdig. Denne Gang kom Methodisterne og bad om Lov til at opstaa sit Telt tæt ved nævnte Skolehus. Dette blev nægtet af Landets Eier, saa at de maatte finde sig en anden Plads for det Aar.

Næste Gang de skulde have Campmeeting paa de Kontor, var Synodemeningen taget i Brug. De fik da det fortræffelige Indfald at ljaee et lidet Stykke Land, et eller to Acres, paa den anden Side af Veien ligeoverfor Kirken og neppe 500 Fod fra Kirkegården. Her kunde de da opstaa sine Telte, naar de fandt for godt, og saaledes uforstyrret drive den Gjerning, som de synes at have bedst Anlæg til, lige i Hjertet af Synodemeningen. De var nok ogsaa bleve enige med Eieren om Handelen, men denne blev forpurret af Eieren's Hustru og Svigermøder, der ikke saa let lod sig bedaae.

Kan „*Bidnesbyrdet*“ nu forklare, hvorfor Methodisterne gik frem paa den Maade paa det Sted? Kan B. finde et Guds Ord, som siger, at de, som vil frelse Sjæle, skal gaa ind i ordnede Menigheder, hvor Andre i aarevis har arbejdet med Evangeliet, og nedrive det, som der er opbygget? Og hvad har Methodisterne vundet med alt dette Stræb? Deres Menighed har derved kun faaet en saare liden Tilvæxt a paalidelige Medlemmer; derimod er der Mange, som ere bleve uvisse om, hvad de skal tro. De ere halvt Lutheranere og halvt Methodister, de ved ikke, hvad de skal tro, og ere paa Vej til at lade al Tro. Er ikke det skjæne Frugter af Methodisternes Virksomhed? Hvorledes vil de forsvare Saadant, naar de paa Dommens Dag skal gjøre Regnskab for sine Handlinger?

Vignende Klager mod dem høres ogsaa fra andre Steder. Deres Nyst til at sønderrive lutherske Menigheder følger dem allevegne. Det er nok især Synodens Menigheder, som er udsatte

for dem; det maa vel være, fordi de ser, at de andre lutherske Samfund staar dem nærmere, og deri ligger det vel ogsaa ret. Der findes ikke saa lidet af den methodistiske Aand hos Mange af dem. Den Jare, som truer vort Missionsarbejde herude fra Methodisternes Side, maa man paa ingen Maade ringeagte. Ikke blot Presterne, men ogsaa Menighederne maa her staa paa Vagt. Deres Være er farligere, end maaske de fleste tro. De lætte sin Fornuft over Skriften og bane saaledes Veien for Rationalismen; de hader ogsaa an mod Væren om Retfærdiggjørelsen af Guds Maade alene ved Troen paa Kristus. Senere haaber vi at faa Anledning til at belyse og bevise disse Paastænde.

Birkelige Meddelelser.

Past. L. M. Gimmestad, som hidindtil har betjent midlertidig Menigheden i Eau Claire Wis., er kaldt til E. M. Preuss Hjelpeprest for Spring Bræte og anstøderet Mgh. i Wis.

Det Østlige Distr. Synodemøde bevilgede for dette Aar til Indremissionen \$5000.

Det fortæller af paalidelige Mænd, at der i Chicago findes over 40,000 Norske som ikke hører til nogen Menighed. Standsen en stor Missionsmark.

Udensvang, Ringsaker og Tipton Menigheder i Iowa har kaldt E. Waltestad til sin Prest og Sjælesørger.

Past. J. J. Kwam i Seattle holdt sin Afskedsprædiken der paa Pinsedag. Han har nedlagt sit Embede og agter at begive sig til Pænen igjen. Derved taber vi altsaa atter en Arbejder paa Missionsmarken, og en vigtig og værdifuld Plads bliver præstet. Høsten her er stor, og Arbejderne bliver færre istedenfor flere.

Forstfælligt.

Efter Sigende vil Tacoma Mill Company udvide sin Forretning til at producere dobbelt saa meget som nu, idet Firmaet har modtaget meget store Bestillinger. Mange Arbejdere kan saaledes vente at finde Bessjæftigelse. En 3000 Tons stor Dampet skal være fragtet for at føre Trælast til Syd-Afrika. Tac. Tid.

En af Deltagerne i Sædeligheds-konferencen i Kristiania ble til 8de September ifjor, Curt Balan, har i „Allgemeine konservativ Monats-schrift“ offentliggjort sine Indtryk under Titelen: „Høstbæge i Skandinavien.“ Forfatteren skriver bl. a: „Fortræffelige Skoler og saa fint dannede, elskværdige Skolemænd, som jeg kun sjelden har fundet dem i Tyskland. Med sand Fornøjelse — ja næsten med Misundelse erindrer jeg alle de fortræffelige Rektorer, Skolebestyrere og Lærere fra Norges forskjellige Byer, som jeg i hine Dage lærte at kende.“ Om den høiere Skolebuddelse udtaler Forfatteren, at „den endog synes at overtræffe vor egen.“ Tac. Tid.

En af de i Tyskland i Tenterbygningen har opfundet en Dynamo, som skal være istand til at drive i. El. en Baad for en Udgift af blot en Tiendedel af, hvad det nu koster ved Benyttelsen af Gasolin. Naphabaden „Myrtle“ har forstøgt denne Dynamo,

og Resultatet skal have været forbande. Mr. Wechslet agter at forarbejde sin Opfindelse her i Tacoma. Den, som har Interesse af at se hans Opfindelse, vil saa Anledning dertil ved at gaa ombord paa „Wright“, som ligger ved Ferris Broadway For Tid.

Besøgende.

Dr. L. Jensen og Hustru fra Spring Grove Minn. besøgte Parkland for nogle Dage siden. De havde taget sig en Ophit til Beskøftningen og kom hertil fra California, hvor Doktoren lyste sig godt. Mrs. Jensen syntes svært godt om Parkland og vilde ikke have noget imod at bo her, hendes Mand var mindre begejstret derfor; men—hvem ved?—naar Kvinderne blive rigtig interesserede for Noget, saa hender ofte det, man ikke havde ventet.

Opmuntrende.

Brustat Menigheds Boardingskole i Trail Co. N. Dak. har ogsaa dette Aar været en Succes.

En Ben derfra skriver den 24de Mai saaledes; „Vor Skole har netop idag afsluttet sin Virksomhed dette Aar med et godt Resultat. I Aarets Løb har Skolen været besøgt i upper Dept. af 92, lower Dept. af 102, til sammen 194 Disiple. Indtægterne har været \$3627.07, Udgifterne \$3233.98. Cash Bal. \$393.04, ubetalte Fordringer \$213.56; Cash on hand & outstanding accounts \$606.60.“

Hvor herligt, naar en Menighed har en ordentlig Religionskole, hvor Børnene lærer at bruge al sin Arbejdstid til sin vigtige Gjerning paa Skolen. Hvilken velsignelsesrig Mission, naar en Menighed kan have saamange som 102 Børn paa sin Religionskole. Guds Ord kommer ikke tomt tilbage. Et storartet Investiment for Evigheden.

.. d

Tre Hundre om Aaret.

Overfat Fra Engelft med Forandringer ved C. S. B.

II.

Forandringen.

Forjættelse.

Ved denne Tid begyndte Mrs. Carroll at vise Tegn paa, at hun var paa Vej til at blive alvorlig syg. Hun var blevet forfjælet og en tør, kold Hoste fulgte.

„Vil Du ikke spise Noget,“ sagde Pastor Carroll, der bemærkede, at hans Hustru blot smagte paa Theer.

„Jeg er ikke sulten,“ svarede hun. „Det er bedre Du forsøger at spise lidt,“ sagde han.

Der hørtes pludselig en Bank paa Døren. Et Bud stod udenfor med Anmodning til Presten at gaa og see en af Menighedslemmerne der laa syg.

„Du kan da ikke gaa ud i saadant et Veir,“ sagde hans Hustru, da Budet var gaaet, „det er jo næsten en Mil borte.“

„Jeg maa gaa Edith,“ sagde Carroll. „Om Veien var mange Mil isfædenfor en, gjør Intet til Sagen. Pligten talder.“

Ud i drivende Storm gik Presten, kjæmpende sig fæst frem gennem de mægtige Snefonner i de øde Gader for at kunne komme til Sengen ved en syg Mand's Side, der søgte hans aandelige Raad og Hjælp under sin Sygdom,

men som i sin Svaghed kun lidet tænkte paa disse Ting eller paa en Sjælesjægers Kamp og Udbide.

Efter at have udført sin Embeds-pligt, drog han hjemover. Kommen hjem fandt han sin Hustru i Seng, sy — med heftig Feber.

Forskrækket sprang han efter en Doctor, men denne negtede at gaa ud i saadant Veir og gav ham Medicin med Røst om at komme bid næste Morgen.

Næste Dag var Mrs. Carroll meget værre og kunde ikke rejse sig fra Sengen. At klæde Børnene og lave Frokost fandt Pastor Carroll at være et rent og haardt Arbejde. Han fik en Nabo til at passe Børnene medens han gik ud for at finde en Pige til at vare-tage Huset indtil hans Hustru blev rask igjen.

Men den Tid kom ikke hurtigt. Mange Uger gik, førend han var istand til at sidde oppe og var da saa svag, at den mindste Træk bragte hende til at stjalpe og tryste.

Da Mrs. Carroll blev syg havde de bare \$15.00 igjen af deres Avar-tal Pønning. Det var bare to Uger siden de modtog den. De stulde lidt, som maatte betales. Sko til Familien, varmere Underklæder og andre Smaa-ting maatte kjøbes, dertil kom nu Syg-dom, og førend de vidste af det, var de baaude uden Penge og saa at sige uden Haab.

Pastor Carrolls Tro var i den senere Tid bleven svag, hans Arbejdslyst og Begejstring borte.

Daglig bad han til Herren om Styrløse til at bære sit Kors, om Lys paa den mørke Vej; men ingen Styrløse syntes han komme, intet Lys at vise Vej.

Det var ikke Miraklernes Tid, som hans Hustru havde forudsagt ham. — O han var nærved at slippe Haabet, Troen, Alt. — — —

Han havde som saa mange gaaet ud med Haab om, at det nok skulde blive godt. Han vidste, at han ikke kunde leve for \$300 og dog havde han modtaget Røst i den Tro, at det dog skulde blive vel.

Den sidste Skilling var nu gaaet og endnu var der 6 Uger tilbage, førend han igjen kunde saa sin Avar-tal Pønning. Han kunde ikke lade Familien sulte. Saa, efter lang Overvejelse beslattede han at kalde Menigheds-møde og fortælle Brødrene, at det var umuligt for ham at leve for en saa liden Sum. Et saa uhyggeligt Menigheds-møde havde vel neppe nogensinde fundet Sted. Bøn om Forhjælp af Bøn, saa at den stakkels Familie kunde leve bled aldeles afvist.

De havde aldrig betalt mere end \$300, og i Betragtning af frit Hus var det anseet som god Bøn. De var villige til at betale ham lidt i Forskud men om en høre Bøn var der ikke Tale.

Røstet stulde, og Pastor Carroll gik tung i Sind og Tanker hjem til sin syge lidende Hustru.

Menigheden i — Y — var ikke rig, men \$600 Doll. kunde den have betalt ligesaa let som \$300 men \$300 var anseet som nok for en Familie at leve af.

Hans Hustru's Ansigt var blegt, Træ-kene matte, Øinene indsunne, da Presten kom tilbage fra Mødet. En af Menighedslemmerne, der var tilstede, var den Mand, som Pastor Carroll besøgte hin Nat i Sne og Storm, og han, netop han, havde mere at fremføre, der saarede Presten end nogen Anden. — „Edith,“ sagde Pastor Carroll ta-

gende sin Hustrus syge Haand i sin, — „Vi maa forlade — Y —.“

„Maa vi? Hvorfor?“ svarede hun uden at vise sig overrasket.

„Vi kan ikke leve af 300 om Aaret. Du og Børnene trænger bedre Pleie og bedre Mad og Alt, end hvad I har faaet, thi det gaar jo nedover med Dig, Edith.“

„Men, hvor skal vi gaa?“

„Gud alene ved! Men vi kan ikke forblive her!“

Og idet Pastor Carroll sagde dette hørte han sit Hoved indtil det hvilede paa sin Hustrus Arm. Han forsøgte at skjule sin Bevægelse, men Edith saa Taarerne paa sin Mand's Kinder.

Mere.

Gode Ord.

Den, der lever af sin Tro, skal aldrig dø af Skrak. Jo mere du sætter din Vid til Gud, desto mindre vil du pine dig selv med Besymringer og Angst.

Syndens Slange er ofte gjemt i Forskjællens Blomst.

Fersom vore Sjælefiender ere dristige, er det, fordi vi ere seige. Vil Djævelen ikke fly for os, er det, fordi vi ikke staa ham imod.

Jeg spurgte Jorden, om den var Gud, og den svarede mig: Jeg er det ikke! Jeg spurgte Havet og Afgrunden, og de svarede: Vi er ikke din Gud, søg over os! Jeg spurgte Himlen, Solen, Maanen og Stjerneerne, og de svarede: Vi ere ikke den Gud, som du søger! Og jeg sagde til dem alle: Sig mig noget om ham! Og de raabte med høi Røst: Han har slabt os!

Augustinus.

Det hedder sig gjerne, at det er vore bedste Aar, de Aar, hvor de legemlige og aandelige Kræfter er stærkest udviklede. Men hvis det indvortes Menneske fornyes Dag for Dag, om endog det udvortes forværres, mon man da ikke tør se anderledes paa Sagen? Der er mere Rimelighed i den Bøn: „Hans sidste Dage vorde hans bedste Dage!“

Stykket med Overskriften: „Vid Omdt med Evangelium,“ vil blive forsat i et senere Nummer.

Besjæftigjørelse.

Pacific Distrikt af den nordste Synode holder, om Gud vil, sit andet ordentlige Møde i Stanwood, Wash. (Pastor Foss's Røst,) fra 20de Juni til 26de Juni begge Dage iberegnet.

Forhandlingsgjæster: Kirkens Gøder. Valg paa Embedsmænd maa foretages.

Nærmere Oplysninger angaaende Anmeldelser o. i. v. vil ske ved Stedets Prest. Gud velsigne Mødet!

J. J. Ohansen,
Distrikts Sekretær.

Til Veiledning.

Alle som agter at overvære Pacific Distrikts Synodemøde, som holdes i Stanwood fra 20 til 26de Juni, tager fra Seattle med Great Northern Jernbanen. Tirsdag kan man ogsaa rejse med Dampbaad, „City of Champaign,“ som afgaar fra Willys & Bogardus Wharf. Fra nord tager man ligeledes Great Northern Jernbane.

Alle, baaude Prester, Repræsentanter og Gæster bedes venligst om at melde

sig inde til Undertegnede, for at der kan blive sørget for Plads til dem. — Gud give, det maa blive et vel besøgt og rigelig velsignet Synodemøde.

L. E. Foss.

Stanwood, Wash.

Mærk.

Bogagenter, som vil tjene en paa-sende Bøn ved at sælge „Lutherans in all Lands“ og samtidigt gavne Luth. Universitet vil finde det lønnende at arbejde med undertegnede som General-agent.

Jo før de vælger sit Virkefelt, desto bedre. De kan arbejde paa hvilket som helst Sted der ikke før er valgt som Territorium af andre, og endda arbejde for os. Skriv herom frej baade til undertegnede og til „Lutherans in all Lands Co. Milwaukee, Wis.“

Paa Grund af vor Skole er vi i Stand til at hyde vel saa gode Billaar som nogen anden General Agent.

B. Barstad.

Læs Dette!

Enhver, som samler 50 nye Subskribenter paa „Pacific Herald“ og indsender fuld Betaling (\$25.00) for disse, faar som Belønning et Aars fri Undervisning ved Skolen. Ligeledes skal enhver, som samler 25 nye Subskribenter og indsender fuld Betaling (\$12.50) for disse, saa som Belønning et halvt Aars Undervisning ved Skolen.

Man mærker sig dette, at her er kun Tale om fri Undervisning i de almindelige Kursus, som ellers koster \$1.00 om Ugen, — ikke i de Fag for hvilke der betales særskilt.

Der næst mærke man sig, at nævnte Rettighed til fri Undervisning, enten det er for et halvt eller et helt Aar, maa fuldt ud benyttes inden Udløbet af Skoleaaret 1895 og 96.

Her er god Anledning for Gutter og Piger til at gavne baaude sig selv og Andre. Og det er ikke bare de Uge, som kan benytte sig heraf med Fordel, men ogsaa Saadanne, som ikke selv kan besøge Skolen. Disse kan sælge eller skænke de paa denne Maade Landne Rettigheder til hvem de vil.

Betalt for Herald.

Mrs. Andrea Cornelinsen, Cathlamet, Wash.	.50
Abel Knudsen, Albany, Oreg. ..	.50
C. C. Benson, Silverton, Oreg. ..	.50
Ole Kristian Larsen, Chat, Lincoln Co. Wis.	.50
A. S. Hsen, Sebesta, Minn.	.50
E. Hendriksen, Sebesta, Minn.	.50
B. B. Storheff, Preston, Minn. ..	.50

Bidrag til Pacific Lutheran University.

John J. Jondahl, Clifford, N. Dak.	\$ .25
Mrs. Andrew Johnson, Merrill, Wis.	1.00
Past. A. R. Sagen, La Crosse, Wis.	5.00

\$6.25

Parkland, Wash. 10 Juni. 1895.

L. E. Sætra, Kassere.

_____

Entered at the post-office at Parkland, Wash., as
second class matter. Dec. 26th 1894.

... ..

second class matter. Dec. 26th 1894.